

Schubertiada Vilabertran

ARTISTES LIED THE FUTURE 2026.
ACADÈMIA AMB ELS PROFESSORS OLAF BÄR
I WOLFRAM RIEGER

Dimarts 25 d'agost de 2026
17.30 h

Klara Brockhaus, soprano
Rodolfo Focarelli, piano

Bruno Meichsner, baríton
Daniel Prinz, piano

Alba Valdivieso, soprano
Carlos Bujosa, piano

LIED THE FUTURE

Klara Brockhaus i Rodolfo Focarelli

Richard Strauss (1864–1949)

Das Rosenband, op. 36/1 (1897)

Ach, was Kummer, Qual und Schmerzen, op. 49/8 (1901)

Franz Schubert (1797–1828)

Nachtstück, D. 672 (1819)

Richard Strauss

Befreit, op. 39/4 (1898)

Viktor Ullmann (1898–1944)

Sechs Lieder nach Gedichten von A. Steffen, op. 17 (1937)

n. 2 Drei Blumen*

n. 5 Wie ist die Nacht*

Henri Duparc (1848–1933)

Testament (1883)*

Agraïm a Hives la col·laboració amb el programa Lied the Future

H I N V E S

Bruno Meichsner i Daniel Prinz

Franz Schubert

Der Einsame, D. 800 (1825)

Fischerweise, D. 881 (1826)

Der Unglückliche, D. 713 (1821)

Hugo Wolf (1860–1903)

Der Scholar, HWW 118/13 (1888)*

Im Frühling, HWW 119/13 (1888)

Johannes Brahms (1833–1897)

Sommerabend, op. 85/1 (1878)

Mondenschein, op. 85/2 (1878)

Alba Valdivieso i Carlos Bujosa

Richard Strauss

Mädchenblumen, op. 22 (1888)

n. 1 Kornblumen

Robert Schumann (1810–1856)

Du bist wie eine Blume, op. 25/24 (1840)

Johannes Brahms

Dein blaues Auge, op. 59/8 (1873)

Richard Strauss

Mädchenblumen, op. 22

n. 2 Mohnblumen

Hugo Wolf

Nimmersatte Liebe, HWW 119/9 (1888)

Erwartung, HWW 88 (1880)

Richard Strauss

Mädchenblumen, op. 22

n. 3 Epheu

Alexander von Zemlinsky (1871–1942)

Tiefe Sehnsucht, op. 5/6 (1897)*

O Blätter, dürre Blätter, op. 5/3 (1897)*

Richard Strauss

Mädchenblumen, op. 22

n. 4 Wasserrose

An die Nacht, op. 68/1 (1918)

* Primera audició a la Schubertiada.

Aquest programa s'interpretarà sense pausa. Durada aproximada: 90'

**Has gaudit del concert? Vols contribuir al programa
Lied the Future? Fes la teva aportació!**

🏠 bizum

Donatiu a ONG | Codi 14121

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

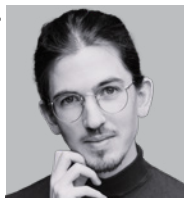
B Sabadell
Fundació

Bruno Meichsner, baríton

Bruno Meichsner va néixer a Berlín i va descobrir la seva passió pel cant l'any 2005 a través del Knabenchor de Berlín. Va completar els seus estudis de cant el 2025 a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín. Com a cantant d'oratori, interpreta rols destacats del repertori en sales com la Philharmonie, la Konzerthaus i la Pierre Boulez Saal de Berlín. En l'àmbit operístic, ha interpretat personatges com Papageno (*La flauta màgica*), Pasquino (*Il mondo della luna*) i Demetrius (*A Midsummer Night's Dream*). Va ser becat per la Liedakademie de la Heidelberger Frühling durant la temporada 2023/24 i va tornar al Lied Festival com a antic alumne el 2025. Aquell mateix any va rebre el primer premi, entre d'altres guardons, a l'International Haydn Singing Competition for Classical Song and Aria. Des de la temporada 2023/24 és membre permanent del Rundfunkchor Berlin.

Debuta a la Schubertiada.

Daniel Prinz, piano

Nascut a Arnsberg, va completar el màster en Lied el 2025 a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín, i tot seguit va iniciar el Konzertexamen al mateix centre formant duo amb el baríton Lars Conrad. El seu so refinat, que tanmateix no defuig la intensitat dramàtica ni la vehemència, el converteix en un company molt sol·licitat en l'àmbit del lied i de la música de cambra, la qual cosa l'ha dut a participar en festivals com el Mecklenburg-Vorpommern Festival i l'Hidalgo Festival. A més, ha estat guardonat en diversos concursos nacionals i internacionals. Des del 2023, rep el suport de Yehudi Menuhin Live Music Now. També ha estat becat per la Liedakademie LIEDBasel (2024), el Leeds Song Young Artist Programme (2025) i l'Exzellenz-Labor Lied (2025). Daniel va ser convidat a unir-se al Carnegie Hall SongStudio com a pianista col·laborador el gener del 2026.

Debuta a la Schubertiada.

Alba Valdivieso, soprano

Nascuda a Barcelona el 2002, va iniciar la seva formació musical com a violinista i va adquirir una sòlida experiència coral en conjunts com l'Orfeó Català, la Jove Orquestra Nacional de Catalunya i el Cor Jove Nacional de Catalunya. L'any 2023 va debutar com a solista al Gran Teatre del Liceu amb *Filles del món* de Marian Márquez. Des d'aleshores, ha interpretat nombrosos rols operístics, entre els quals Mimì (*La Bohème*), Suor Angelica, Alice (*Falstaff*), Lulu, Beketaten (*Akhnaten*) i Poppea (*L'incoronazione di Poppea*). Ha estat guardonada en diversos concursos internacionals, com ara el Concurs Mirna Lacambra o el Concurs de Juventudes Musicales de España. Va completar els seus estudis de cant al Conservatori del Liceu amb una beca de la Fundació Ferrer de Música, i actualment cursa estudis d'òpera a la Hochschule für Musik und darstellende Kunst de Stuttgart.

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat

Amb el suport de

Col·laborador principal

Organitzat per

Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Pere Armadàs · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Rafael Blesa · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Culléll · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Robert Carrigós · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Gutiérrez · Montserrat Lacomba · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Mark Rollmann · Manuel Terrazo · Pedro Vilaboy · Núria Vilajeliu

Carlos Bujosa, piano

Nascut a Tarragona l'any 2000, va debutar com a solista amb orquestra als quinze anys i ha actuat en sales de concert i festivals d'arreu d'Europa. Ha rebut més de deu premis nacionals i internacionals i ha comptat amb el suport d'institucions com l'AIE o el Deutschlandstipendium. Ha participat en produccions del Gran Teatre del Liceu i col·labora regularment amb la companyia de dansa contemporània Antonio Ruz. Va estudiar piano al Conservatori del Liceu amb Alba Ventura i Stanislav Pocheikin gràcies a una beca de la Fundació Ferrer de Música, i posteriorment va completar un màster en Interpretació Pianística a la Musikhochschule de Lübeck. Actualment estudia a la Universität für Musik und darstellende Kunst de Viena, i s'hi especialitza en Música de Cambra i Lied amb Avedis Kouyoumdjian i Markus Hadulla. També ha rebut influència artística de Julius Drake i Malcolm Martineau. Debuta a la Schubertiada.

Klara Brockhaus, soprano

Nascuda a Hannover, va estudiar cant a les universitats de Berlín, Rostock i Múnic, i va completar el màster en Teatre Musical/Òpera a la Theaterakademie August Everding de Múnic. Recentment ha fet la transició a la tessitura de soprano. Els seus rols escènics inclouen Hänsel (*Hänsel und Gretel*), Rosina (*Il barbiere di Siviglia*), Cherubino (*Le nozze di Figaro*), Zerlina (*Don Giovanni*), Polinesso (*Ariodante*) o Tolomeo (*Giulio Cesare*). Paral·lelament a la seva activitat operística, Klara Brockhaus sent una profunda afinitat amb el lied i el repertori de concert. Ofereix regularment recitals de cançó i, juntament amb el seu pianista Rodolfo Focarelli, va guanyar un premi especial al Concurs de Lied Bolko von Hochberg (2024). És becària de la Johann Adolph Hasse Society Munich, de la beca Bayreuth 2024 i del Sir Elton John Global Exchange Programme. Debuta a la Schubertiada.

Rodolfo Focarelli, piano

Nascut a Roma el 1992, va començar a tocar el piano als nou anys. Va estudiar el grau i el màster en Música a la Musikhochschule de Lübeck, i també va completar un segon màster en Acompanyament Instrumental. Posteriorment, va estudiar Interpretació de Lied a la Hochschule für Musik und Theater de Múnic. Ha obtingut diversos premis en concursos, com ara el primer premi al Concurs Nacional Juvenil de Música d'Alemanya (Jugend musiziert) en la categoria de trio amb piano i un premi especial al Concurs de Lied Bolko von Hochberg de Görlitz. Com a solista, l'any 2015 va interpretar el Concert per a piano núm. 1 de Txaikovski amb l'Orquestra Nacional de la Ràdio d'Ucraïna, i ha ofert recitals a Berlín, Glasgow, Pàdua, Roma, Múnic i Venècia. Rodolfo és pianista acompanyant del Münchner Konzertchor i ha col·laborat, entre d'altres, amb el Chor des Bayerischen Rundfunks i el Münchner Oratorienchor. Debuta a la Schubertiada.

Lied the Future és el programa de suport al talent jove de l'Associació Franz Schubert, que compta amb el mecenatge de la Fundació Ferrer de Música i la Fundació Banc Sabadell.

Schubertiada
Vilabertran

Dimarts 25 d'agost de 2026
17.30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

ARTISTES LIED THE FUTURE 2026.
ACADÈMIA AMB ELS PROFESSORS OLAF BÄR
I WOLFRAM RIEGER

Klara Brockhaus, soprano
Rodolfo Focarelli, piano
Bruno Meichsner, baríton
Daniel Prinz, piano
Alba Valdivieso, soprano
Carlos Bujosa, piano

Klara Brockhaus i Rodolfo Focarelli

RICHARD STRAUSS
(1864–1949)

Friedrich Gottlieb Klopstock (1724–1803)

Das Rosenband

Im Frühlingsschatten fand ich sie;
Da band ich sie mit Rosenbändern:
Sie fühlt' es nicht und schlummerte.

Ich sah sie an; mein Leben hing
Mit diesem Blick an ihrem Leben:
Ich fühlt' es wohl, und wußt' es nicht.

Doch lispelt' ich ihr sprachlos zu,
Und rauschte mit den Rosenbändern:
Da wachte sie vom Schlummer auf.

Sie sah mich an; ihr Leben hing
Mit diesem Blick' an meinem Leben,
Und um uns ward Elysium.

La garlanda de roses

La vaig trobar al jardí a la primavera,
i la vaig lligar amb garlandes de roses;
ella no se'n va adonar, car dormia.

La vaig mirar; la meva vida depenia,
amb aquesta mirada, de la seva vida:
jo bé que ho sentia sense saber-ho!

Però li vaig mormolar sense paraules,
i la vaig fregar amb les garlandes de roses:
llavors es despertà del son.

Ella em va mirar; la seva vida depenia,
amb aquesta mirada, de la meva vida;
i el nostre entorn era l'Elisi.

Anònim

Ach, was Kummer, Qual und Schmerzen

Ach, was Kummer, Qual und Schmerzen,
Hm, hm.
Es liegt mir was auf meinem Herzen,
Hm, hm.
Und ich traue es nicht zu sagen,
Mich bei Jemand zu beklagen,
Da ich doch hm, hm, hm, hm.

Stille muß ich's in mich schließen,
Hm, hm.
Darf kein Wörtchen lassen fließen,
Hm, hm.
Muß mich stellen vor den Leuten,
Als wär ich in allen Freuden,
Da ich doch hm, hm, hm.

Meine Freude wär zu leben,
Hm, hm. Hm, hm.
Mich der Freundschaft zu ergeben,
Hm, hm.
Mein Herz wünscht sich zu verschenken,
Um ein andres Herz zu lenken,
Das empfindsam hm, hm, hm.

Ai, quina inquietud, angouxa i pena

Ai, quina inquietud, angouxa i pena,
hm, hm,
tinc en el meu cor,
hm, hm,
i no goso dir-ho
ni lamentar-me a ningú.
Però jo... hm, hm, hm, hm.

Haig de guardar silenci,
hm, hm,
no haig de deixar escapar cap mot,
hm, hm,
m'haig de presentar a la gent
com si estigués molt content,
però jo... hm, hm, hm.

M'agradaria de viure la joia,
hm, hm,
de tenir una amistat,
hm, hm,
el meu cor desitja donar-se,
recolzar-se en un altre cor
sensible... hm, hm, hm.

FRANZ SCHUBERT

(1797–1828)

Johann Mayrhofer (1787–1836)

Nachtstück

Wenn über Berge sich der Nebel breitet
Und Luna mit Gewölken kämpft,
So nimmt der Alte seine Harfe, und schreitet
Und singt waldeinwärts und gedämpft:
“Du heilige Nacht:
Bald ist's vollbracht,
Bald schlaf ich ihn, den langen Schlummer,
Der mich erlöst von allem Kummer.”

Die grünen Bäume rauschen dann:
“Schlaf süß, du guter, alter Mann”;
Die Gräser lispeln wankend fort:
“Wir decken seinen Ruheort”;
Und mancher liebe Vogel ruft:
“O lass ihn ruhn in Rasengruft!”
Der Alte horcht, der Alte schweigt,
Der Tod hat sich zu ihm geneigt.

Nocturn

Quan la boira s'estén sobre les muntanyes
i la lluna lluita amb els núvols,
pren el vell la seva arpa, camina
cap dins del bosc, i canta suaument:
“Oh, santa nit!
Aviat s'haurà acabat tot.
Aviat m'adormiré en el llarg somni
que em deslliurà de totes les penes.”

Llavors murmuren els arbres verds:
“Dorm dolçament, bon home vell”
I les herbes remoregen vacil·lants:
“Cobrirem el teu lloc de repòs.”
I molts ocells amables criden:
“Deixeu-lo descansar en la seva tomba de gespa!”
El vell escolta, el vell calla...
la mort s'ha inclinat damunt d'ell.

RICHARD STRAUSS

Richard Dehmel (1863–1920)

Befreit

Du wirst nicht weinen. Leise, leise
wirst du lächeln und wie zur Reise
geb' ich dir Blick und Kuß zurück.
Unse lieben vier Wände, du hast sie
bereitet,
ich habe sie dir zur Welt geweitet;
O Glück!

Dann wirst du heiß meine Hände fassen
und wirst mir deine Seele lassen,
läßt unsern Kindern mich zurück.
Du schenktest mir dein ganzes Leben,
ich will es ihnen wieder geben;
O Glück!

Es wird sehr bald sein, wir wissen's beide,
wir haben einander befreit vom Leide,
so gab' ich dich der Welt zurück!
Dann wirst du mir nur noch im Traum
erscheinen
und mich segnen und mit mir weinen;
O Glück!

Alliberat

No ploraràs. Suaument, suaument
somriuràs i com per a un viatge
et tornaré la mirada i un bes.
Les nostres quatre estimades parets! Tu les has
preparat
i jo te les he convertit en un món...
Oh, felicitat!

Llavors agafaràs apassionada les meves mans
i em deixaràs la teva ànima,
abandonant-me per als nostres fills.
Em vares regalar tota la teva vida,
ara els la vull restituir...
Oh, felicitat!

Serà molt aviat, ho sabem tots dos.
Ens hem alliberat mútuament del dolor,
per això et vaig tornar al món.
Després només m'apareixeràs en
sognis,
per a beneir-me i plorar amb mi...
Oh, felicitat!

VIKTOR ULLMANN

(1898–1944)

Albert Steffen (1884–1963)

Drei Blumen

Uchtblume blüht im Herbst,
zeitlos für Tote.
Frucht bringt im Frühling
Leid bloßgelegter,
schamerfüllter Seele.
Weh, verschwinde,
Schnee, verhülle.

Iris ist dem Mond entwichen,
und auf einem Regenbogen
auf die Welt hinabgeflogen.
Ihr Farben, fast erblichen,
siebenfach im Blaugewand,
weisen auf ihr Heimatland.

Isis-Träne, blaue Blume,
im Ägypterland bekannt,
Taubenlieb, auf deutscher Krume
nach Maria so genannt.
Augentrost der heiligen Fraue,
Himmelsblick auf irdischer Aue.

Tres flors

El còlquic floreix a la tardor,
atemporal per als morts.
Dóna el fruit a la primavera,
el dolor d'una ànima despullada,
plena de vergonya.
Dolor, dissipa't,
neu, oculta't.

L'iris fugí de la lluna,
i baixà al món volant
sobre un arc de Sant Martí.
Els seus colors, quasi esblaimats,
assenyalen la seva terra nadiua
set vegades vestits de blau.

Llàgrimes d'Isis, flor blava,
coneguda a les terres d'Egipte,
estimada dels coloms, en terrenys germànics,
anomenada així en honor a Maria.
Eufràsia de la Santa Senyora,
celestial mirada sobre els prats terrenals.

Albert Steffen

Wie ist die Nacht

“Wie ist die Nacht so weich und warm,
wie sind die Seelen nah,
wie du so ruhst in meinem Arm,
bist du schon nicht mehr da,
ich sehe dich am Himmelsdom
von Stern zu Sternen ziehn,
ein bläulich schimmerndes Phantom,
willst du die Liebe fliehn,
hinwandeln mit geschlossnem Lid,
du Geisterkolonist,
bist du der dunklen Erde müd,
weil du so heilig bist?
Du hast dich weit von mir gewandt.
Jetzt triffst du in den Mond...”
“Ich gehe nur in jenes Land,
wo deine Seele wohnt.”
“O wie der wundersame Glanz
gewaltiger erwacht!”
“Geliebter, ach, ich bin so ganz
in deiner Liebesmacht.”
“Nun hebst du dich zum hehrsten Raum,
wie bist du still und blass.”
“Es trennt mich noch ein schmaler Saum
vom seligsten Gelass.”
“Du fliegst, du fliegst, du bist so fern.
Ich sehe dich nicht mehr.”
“Ich habe dich für ewig gern,
ach viel, ach viel zu sehr.”

Com és la nit

“Com és la nit, tan dolça i càlida,
que properes són les ànimes,
com reposes als meus braços,
quan ja no hi ets allà
et veig a la volta del cel
i derives d'estrella en estrella,
una visió de resplendor blavosa,
vols fugir de l'amor,
per vagar amb les parpelles tancades,
tu, colonitzadora dels esperits,
estàs fatigada de la terra fosca,
per què ets tan santa?
T'has allunyat molt de mi.
Ara entres a la lluna...”
“Només vaig a aquella terra
on viu la teva ànima.”
“Oh, com la meravellosa resplendor
es desperta tan poderosa!”
“Estimat, ai, estic del tot
dins del poder del teu amor.”
“Ara t'eleva al regne més elevat,
que quieta i pàl·lida estàs.”
“Encara ens separa una vora estreta
de la cambra més feliç.”
“Voles, voles, ets molt lluny.
Ja no et veig.”
“Sempre m'agradaràs,
ai, molt, ai, massa.”

HENRI DUPARC

(1848–1933)

Armand Silvestre (1837–1901)

Testament

Pour que le vent te les apporte
Sur l'aile noire d'un remord,
J'écrirai sur la feuille morte
Les tortures de mon coeur mort!

Toute ma sève s'est tarie
Aux clairs midis de ta beauté,
Et, comme à la feuille flétrie,
Rien de vivant ne m'est resté;

Tes yeux m'ont brûlé jusqu'à l'âme,
Comme des soleils sans merci!
Feuille que le gouffre réclame,
L'autan va m'emporter aussi...

Mais avant, pour qu'il te les porte
Sur l'aile noire d'un remord,
J'écrirai sur la feuille morte
Les tortures de mon coeur mort!

Testament

Perquè el vent te les porti
sobre l'ala negra d'un remordiment,
escriuré sobre la fulla morta,
les tortures del meu cor mort!

Tota la meva saba s'ha esgotat
als clars migdies de la teva bellesa,
i, com a la fulla pansida,
no m'ha quedat res viu;

els teus ulls m'han cremat fins a l'ànima,
com sols implacables!
Fulla que l'abisme reclama,
el migjorn també se m'endurà...

Però abans, perquè se les emporti
sobre l'ala negra d'un remordiment,
escriuré sobre la fulla morta
les tortures del meu cor mort!

Bruno Meichsner i Daniel Prinz

FRANZ SCHUBERT

Karl Lappe (1773–1843)

Der Einsame

Wenn meine Grillen schwirren,
Bei Nacht, am spät erwärmten Herd,
Dann sitz' ich mit vergnügtem Sinn
Vertraulich zu der Flamme hin,
So leicht, so unbeschwert.

Ein trautes, stilles Stündchen
Bleibt man noch gern am Feuer wach,
Man schürt, wenn sich die Lohe senkt,
Die Funken auf und sinnt und denkt:
"Nun abermal ein Tag!"

Was Liebes oder Leides
Sein Lauf für uns dahergebracht,
Es geht noch einmal durch den Sinn;
Allein das Böse wirft man hin,
Es störe nicht die Nacht.

Zu einem frohen Träume,
Bereitet man gemach sich zu,
Wenn sorgenlos ein holdes Bild
Mit sanfter Lust die Seele füllt,
Ergibt man sich der Ruh.

Oh, wie ich mir gefalle
In meiner stillen Ländlichkeit!
Was in dem Schwarm der lauten Welt
Dar irre Herz gefesselt hält,
Gibt nicht Zufriedenheit.

Zirpt immer, liebe Heimchen,
In meiner Klause eng und klein.
Ich duld' euch gern: ihr stört mich nicht,
Wenn euer Lied das Schweigen bricht,
Bin ich nicht ganz allein.

El solitari

Quan els meus grills canten,
en la nit, prop de la llar encesa,
m'assec amb l'ànim satisfet
i contemplo confiat les flames,
molt lleuger, molt lliure de cabòries.

M'agrada estar despert prop del foc
una horeta confiada i tranquil·la,
i quan les flames s'esmoreixen
atio les brases i penso:
un altre dia més!

El que el seu transcurs em portà,
amor o dolor,
passa una vegada més per la meva ment;
però aparto lluny tot el dolent,
perquè no em pertorbi la nit.

I em preparo lentament
per a feliços somnis,
i quan una imatge dolça i calmosa
omple d'afable alegria la meva ànima,
aconsegueixo el repòs.

Oh, com gaudeixo
de la meva tranquil·la rusticitat!
El que encadena el cor errat
entre el tumult del món sorollós,
no porta la tranquil·litat.

Canteu sempre, estimats grills,
en la meva llar estreta i petita,
us suporto amb gust: no em molesteu.
Quan la vostra cançó trenca el silenci,
no em sento del tot sol.

Franz Xaver von Schlechta (1796–1875)

Fischerweise

Den Fischer fechten Sorgen
Und Gram und Leid nicht an;
Er löst am frühen Morgen
Mit leichtem Sinn den Kahn.

Da lagert rings noch Friede
Auf Wald und Flur und Bach,
Er ruft mit seinem Liede
Die gold'ne Sonne wach.

Er singt zu seinem Werke
Aus voller frischer Brust,
Die Arbeit gibt ihm Stärke,
Die Stärke Lebenslust.

Bald wird ein bunt' Gewimmel
In allen Tiefen laut
Und plätschert durch den Himmel,
Der sich im Wasser baut.

Doch wer ein Netz will stellen,
Braucht Augen klar und gut,
Muss heiter gleich den Wellen
Und frei sein wie die Flut.

Dort angelt auf der Brücke
Die Hirtin, Schlauer Wicht,
Gib auf nur deiner Tücke,
Den Fisch betrügst du nicht!

Cançó del pescador

Al pescador no l'inquieten
preocupacions, penes ni enuigs;
de bon matí deslliga
la barca amb bon humor.

La pau regna encara al voltant,
en el bosc, els camps i el rierol,
i amb les seves cançons
desperta el sol daurat.

Canta mentre treballa
amb el cor ple i despreocupat,
el treball li dóna forces,
i les forces, alegria de viure!

Aviat una bigarrada munió
es farà sentir en tots els tons,
que arribaran fins al cel
que es reflecteix en les aigües...

Però el que vol llançar l'ham
necessita bons ulls i clars,
ha de ser alegre com les ones,
i lliure com els corrents.

Allà sobre el pont està pescant
la pastora... astuta criatura,
abandona la teva malícia,
no enganyaràs aquest peix!

Caroline Pichler (1769–1843)

Der Unglückliche

Die Nacht bricht an, mit leisen Lüften sinket
Sie auf die müden Sterblichen herab;
Der sanfte Schlaf, des Todes Bruder, winket,
Und legt sie freundlich in ihr täglich Grab.

Jetzt wachet auf der lichtberaubten Erde
Vielleicht nur noch die Arglist und der
Schmerz,
Und jetzt, da ich durch nichts gestöret werde,
Lass deine Wunden bluten, armes Herz.

Versenke dich in deines Kummers Tiefen,
Und wenn vielleicht in der zerrissnen Brust
Halb verjährte Leiden schliefen,
So wecke sie mit grausam süsser Lust.

Berechne die verlornen Seligkeiten,
Zähl' alle, alle Blumen in dem Paradies,
Woraus in deiner Jugend goldnen Zeiten
Die harte Hand des Schicksals dich verstieß.

Du hast geliebt, du hast das Glück
empfunden,
Dem jede Seligkeit der Erde weicht.
Du hast ein Herz, das dich verstand,
gefunden,
Der kühnsten Hoffnung schönes Ziel erreicht.

Da stürzte dich ein grausam Machtwort
nieder,
Aus deinen Himmeln nieder, und dein stilles
Glück,
Dein allzuschönes Traumbild kehrte wieder
Zur besser'n Welt, aus der es kam, zurück.

Zerrissen sind nun alle süssen Bande,
Mir schlägt kein Herz mehr auf der weiten
Welt.

L'infortunat

Arriba la nit, amb lleugeres brises
s'estén sobre els cansats mortals;
els crida el dolç son, germà de la mort,
i els posa amable en la seva tomba diària.

Potser ara, en la terra sense llum,
només vetllen la malícia i la
pena,
i ara, quan ningú et destorbarà,
deixa sagnar les teves ferides, pobre cor!

Enfonsa't en la profunditat de la teva aflicció,
i si potser en el teu pit destrossat
dormen penes mig oblidades,
desperta-les amb plaer agredolç.

Considera les perdudes benaurances,
compta totes les flors del paradís,
de les quals et va privar la dura mà del destí,
en els temps daurats de la teva joventut.

Vas estimar, vas viure una
felicitat
que fa empal·lidir qualsevol benaurança del món.
Vas trobar un cor que et comprenia, vas a
conseguir
la bella meta de la més agosarada esperança.

Llavors una cruel paraula
inapel·lable,
et va fer caure del cel, i la teva callada
felicitat,
el teu somni massa formós, tornà
al món millor del qual havia vingut.

Trencats estan ara tots els dolços lligams,
cap altre cor batega per mi en l'ample
món.

HUGO WOLF

(1860–1903)

Joseph von Eichendorff (1788–1857)

Der Scholar

Bei dem angenehmsten Wetter
singen alle Vögelin,
klatscht der Regen auf die Blätter,
sing ich so für mich allein.

Denn mein Aug' kann nichts entdecken,
wenn der Blitz auch grausam glüht,
was im Wandern könnt' erschrecken
ein zufriedenes Gemüt.

Frei vom Mammon will ich schreiten
auf dem Feld der Wissenschaft,
sinne ernst und nehm' zu Zeiten
einen Mund voll Rebensaft.

Bin ich müde vom Studieren,
wann der Mond tritt sanft herfür,
pfleg' ich dann zu musizieren
vor der Allerschönsten Tür.

L'estudiant

Quan el temps és més agradable
refilen tots els ocellets,
quan la pluja s'esquitlla per les fulles,
canto per a mi tot sol.

Car els meus ulls no poden descobrir,
quan els llamps cauen ferotges,
què és el que pot espantar
l'ànima feliç d'un caminant.

Lliure del déu diner,
vull avançar en el món de la ciència,
meditar seriosament i beure de tant en tant
una glopada de nèctar de les vinyes.

I si em canso d'estudiar,
quan surt la lluna dolçament,
començo llavors a cantar
davant la porta de la més bella.

Eduard Mörike (1804–1875)

Im Frühling

Hier lieg' ich auf dem Frühlingshügel:
Die Wolke wird mein Flügel,
Ein Vogel fliegt mir voraus.
Ach, sag mir, all-einzige Liebe,
Wo du bleibst, daß ich bei dir bliebe!
Doch du und die Lüfte, ihr habt kein Haus.
Der Sonnenblume gleich steht mein Gemüte
 offen,
Sehnend,
Sich dehnend
In Liebe und Hoffen.
Frühling, was willst du gewillt?
Wann werd ich gestillt?

Die Wolke seh ich wandeln und den Fluß,
Es dringt der Sonne goldner Kuß
Mir tief bis ins Geblüt hinein;
Die Augen, wunderbar berauschet,
Tun, als schliefen sie ein,
Nur noch das Ohr dem Ton der Biene lauschet.
Ich denke dies und denke das,
Ich sehne mich, und weiß nicht recht, nach was:
Halb ist es Lust, halb ist es Klage;
Mein Herz, o sage,
Was webst du für Erinnerung
In golden grüner Zweige Dämmerung?
Alte unnenbare Tage!

En primavera

Sóc ací, sobre el turó de la primavera:
els núvols seran les meves ales,
un ocell vola davant meu.
Ai, digues-me on ets, mon únic amor,
perquè pugui restar amb tu!
Però tu, com els aires, no tens casa.
El meu esperit està obert, com els
 gira-sols
anhelosos,
creixent
en amor i esperança.
Primavera, què és el que et proposes?
Quan em calmaré?

Veig passar els núvols i el riu,
el bes daurat del sol em penetra
fins al més profund de la sang;
els ulls, meravellosament enlluernats,
fan com si dormissin,
només l'orella escolta el bronzir de les abelles.
Penso en això i en allò altre,
m'enyoro, però no sé ben bé de què:
és meitat plaer, meitat dolor;
cor meu, digues,
què tramen els teus records
entre les verdes branques daurades pel capvespre?
Vells dies inoblidables!

JOHANNES BRAHMS

(1833–1897)

Heinrich Heine (1797–1856)

Sommerabend

Dämmernd liegt der Sommerabend
Über Wald und grünen Wiesen;
Goldner Mond im blauen Himmel
Strahlt herunter, duftig labend.

An dem Bache zirpt die Grille,
Und es regt sich in dem Wasser,
Und der Wanderer hört ein Plätschern
Und ein Atmen in der Stille.

Dorten, an dem Bach alleine,
Badet sich die schöne Elfe;
Arm und Nacken, weiß und lieblich,
Schimmern in dem Mondenscheine.

Heinrich Heine

Mondenschein

Nacht liegt auf den fremden Wegen,
Krankes Herz und müde Glieder,—
Ach, da fließt, wie stiller Segen,
Süßer Mond, dein Licht hernieder;

Süßer Mond, mit deinen Strahlen
Scheuchest du das nächtge Grauen;
Es zerrinnen meine Qualen
Und die Augen übertauen.

Vespre d'estiu

La foscor s'estén en el vespre estival
damunt dels boscos i els prats verds;
en el cel blau la lluna daurada
brilla entre fresquívols perfums.

En el rierol canten els grills,
les aigües es mouen,
i el caminant sent en el silenci
un xipolleig i una respiració.

I sola allà en el rierol
es banya una bella sílfide;
el braç i l'espatlla, blancs i adorables,
brillen al clar de lluna.

Clar de lluna

La nit s'estén sobre camins estrangers,
cor malalt i cames cansades...
ah, dolça lluna, la teva llum
m'arriba com una benedicció!

Dolça lluna, amb els teus raigs
espantes les angoixes de la nit,
allunyes les meves penes,
i la rosada humiteja els meus ulls.

Alba Valdivieso i Carlos Bujosa

RICHARD STRAUSS

Felix Dahn (1834–1912)

Kornblumen

Kornblumen nenn ich die Gestalten,
die milden mit den blauen Augen,
die, anspruchslos in stillem Walten,
den Tau des Friedens, den sie saugen
aus ihren eigenen klaren Seelen,
mitteilen allem, dem sie nahen,
bewußtlos der Gefühlsjuwelen,
die sie von Himmelshand empfahn.
Dir wird so wohl in ihrer Nähe,
als gingst du durch ein Saatgefilde,
durch das der Hauch des Abends wehe,
voll frommen Friedens und voll Milde.

ROBERT SCHUMANN

(1810–1856)

Heinrich Heine (1797–1856)

Du bist wie eine Blume

Du bist wie eine Blume
So hold und schön und rein;
Ich schau' dich an, und Wehmut
Schleicht mir ins Herz hinein.

Mir ist, als ob ich die Hände
Aufs Haupt dir legen sollt',
Betend, daß Gott dich erhalte
So rein, so schön und hold.

Blauets

Dic blauets a les criatures
dolces, amb ulls blaus,
modestes en els seus deures discrets,
que comparteixen la rosada de la pau,
que beuen en les seves pròpies ànimes clares,
amb tots els que s'hi apropen,
inconscients dels sentiments que, com joiells,
han rebut de la mà del cel.
S'està tan bé a prop seu,
com quan es va per un camp sembrat
on alena l'hàlit vespertí
ple de pietosa pau i ple de dolçor.

Ets com una flor

Ets com una flor,
tan graciosa i bella i pura;
et miro, i la melangia
penetra en el meu cor.

Em sento com si hagués de posar
les mans sobre el teu cap,
pregant a Déu que et mantingui
tan pura i bella i graciosa.

JOHANNES BRAHMS

Klaus Groth (1819–1899)

Dein blaues Auge

Dein blaues Auge hält so still,
Ich blicke bis zum Grund.
Du fragst mich, was ich sehen will?
Ich sehe mich gesund.

Es brannte mich ein glühend Paar,
Noch schmerzt das Nachgefühl:
Das deine ist wie See so klar
Und wie ein See so kühl.

Els teus ulls blaus

Mantén ben quiets els teus ulls blaus,
que pugui mirar-los fins al fons!
Em preguntes el que vull veure?
La meva curació.

Em varen abrusar uns ulls ardents,
encara em fa mal l'amarga sensació:
els teus ulls són tan clars com el mar,
i com el mar, tan freds.

RICHARD STRAUSS

Felix Dahn

Mohnblumen

Mohnblumen sind die runden,
rotblutigen gesunden,
die sommersproßgebraunten,
die immer froh gelaunten,
kreuzbraven, kreuzfidelen,
tanznimmermüden Seelen;
die unter'm Lachen weinen
und nur geboren scheinen,
die Kornblumen zu necken,
und dennoch oft verstecken
die weichsten, besten Herzen,
im Schlinggewächs von Scherzen;
die man, weiß Gott, mit Küssen
ersticken würde müssen,
wär' man nicht immer bange,
umarmest du die Range,
sie springt ein voller Brander
aufflammend auseinander.

Roselles

Les roselles són les grassetes,
sanes i de sang vermella,
plenes de terroses pigues,
sempre de bon humor,
boníssimes i molt fidels,
sempre disposades a ballar,
que riuen mentre ploren,
i comencen a penes nascudes
a burlar-se dels blauets,
i que malgrat tot amaguen sovint
els millors cors i les més tendres
entre l'enfiladissa de facècies;
només Déu sap com a un hom li agrada
d'ofegar-les amb petons,
si no fos per la por
que, en abraçar la xicota,
s'encengués una gran foguera
que els abrusés a tots dos.

HUGO WOLF

Eduard Mörike (1804–1875)

Nimmersatte Liebe

So ist die Lieb! So ist die Lieb!
Mit Küssen nicht zu stillen:
Wer ist der Tor und will ein Sieb
Mit eitel Wasser füllen?
Und schöpfst du an die tausend Jahr,
Und küssest ewig, ewig gar,
Du tust ihr nie zu Willen.

Die Lieb, die Lieb hat alle Stund
Neu wunderlich Gelüsten;
Wir bissen uns die Lippen wund,
Da wir uns heute küssten.
Das Mädchen hielt in guter Ruh,
Wie's Lämmlein unterm Messer;
Ihr Auge bat: nur immer zu,
Je weher desto besser!

So ist die Lieb, und war auch so,
Wie lang es Liebe gibt,
Und anders war Herr Salomo,
Der Weise, nicht verliebt.

Amor insaciable

Així és l'amor! Així és l'amor!
No es pot aplacar amb besos!
Qui és el neci que vol omplir un colador
amb aigua pura?
I si hi dediquessis mil anys,
i besessis eternament, eternament,
ella mai en tindria prou.

L'amor, l'amor desitja en cada moment
un nou miracle:
ens mosseguem els llavis ferits
que avui ens besàvem.
La noia es manté tranquil·la
com l'anyell sota el ganivet;
els seus ulls imploren: més, més,
com més dolorós, millor!

Així és l'amor i així ha estat
des que hi ha amor.
I no s'enamorà d'altra manera
el savi rei Salomó.

Joseph von Eichendorff (1788–1857)

Erwartung

Grüss euch aus Herzensgrund:
Zwei Augen hell und rein,
Zwei Röslein auf dem Mund,
Kleid blank aus Sonnenschein!

Nachtigall klagt und weint,
Wollüstig rauscht der Hain,
Alles die Liebste meint:
Wo weilt sie so allein?

Weil's draussen finster war,
Sah ich viel hellern Schein,
Jetzt ist es licht und klar,
Ich muss im Dunkeln sein.

Sonne nicht steigen mag,
Sieht so verschlafen drein,
Wünschet den ganzen Tag,
Dass wieder Nacht möcht' sein.

Liebe geht durch die Luft,
Holt fern die Liebste ein;
Fort über Berg und Kluft!
und sie wird doch noch mein!

Esperança

Des del fons del meu cor
us saludo, ulls clars i purs,
dues roses a la boca.
vestit resplendent a la llum del sol!

El rossinyol es queixa i plora,
el bosc murmura voluptuós,
tots pensen en l'estimada:
per què està tan sola?

Mentre que a fora era fosc,
veig un raig molt clar:
ara que és clar i lluminós,
haig d'estar en l'obscuritat.

El sol no vol sortir,
sembla molt adormit,
desitja tot el dia
que torni a ser de nit.

L'amor travessa els aires
a la recerca de l'estimada,
més enllà de muntanyes i abismes!
Ella encara serà meva!

RICHARD STRAUSS

Felix Dahn

Epheu

Aber Epheu nenn' ich jene Mädchen
mit den sanften Worten,
mit dem Haar, dem schlichten, hellen
um den leis' gewölbten Brau'n,
mit den braunen seelenvollen Rehenaugen,
die in Tränen steh'n so oft,
in ihren Tränen gerade sind unwiderstehlich;
ohne Kraft und Selbstgefühl,
schmucklos mit verborg'ner Blüte,
doch mit unerschöpflich tiefer
treuer inniger Empfindung
können sie mit eigener Triebkraft
nie sich heben aus den Wurzeln,
sind geboren, sich zu ranken
liebend um ein ander Leben:
an der ersten Lieb'umrankung
hängt ihr ganzes Lebensschicksal,
denn sie zählen zu den seltnen Blumen,
die nur einmal blühen.

Heures

Però en dic heures d'aquelles noies
de paraules dolces,
de cabells llisos i clars,
i celles lleugerament corbades,
amb terrosos i expressius ulls de cérvol,
que sovint s'omplen de llàgrimes,
irresistibles precisament per les seves llàgrimes;
sense forces ni amor propi,
austeres, amb floració dissimulada,
però amb sentiments fidels, íntims,
i d'inesgotable profunditat;
que no poden créixer de les seves arrels
amb el seu propi impuls,
car han nascut per a enfil·lar-se
amoroses en una altra vida...
Del seu primer emparat amorós
depèn el destí de tota la seva vida,
ja que són de les poques flors
que floreixen una sola vegada.

ALEXANDER VON ZEMLINSKY

(1871–1942)

Detlev von Liliencron (1844–1909)

Tiefe Sehnsucht

Maienkätzchen, erster Gruß,
Ich breche euch und stecke euch
An meinen alten Hut.

Maienkätzchen, erster Gruß,
Einst brach ich euch und steckte euch
Der Liebsten an den Hut.

Ludwig Pfau (1821–1894)

O Blätter, dürre Blätter!

O Blätter, dürre Blätter!
Wie trauert ihr so sehr!
Als ihr noch gabet grünen Schein --
Da war mein lieber Schatz noch mein,
Den hab' ich nimmermehr.

O Blätter, dürre Blätter!
Ihr habt ihn oft gesehen,
Wann er mir Treu versprochen hat -
Ach! kann die Liebe wie ein Blatt
In einem Jahr vergehn?

O Blätter, dürre Blätter!
Es war ein falscher Knab';
Euch klag' ich es, ihr schweiget still,
Weil ich sonst niemand sagen will,
Wie lieb' ich ihn noch hab'!

Profunda enyorança

Flors de maig, primera salutació,
us tallo i us poso
al meu vell capell.

Flors de maig, primera salutació,
una vegada us vaig tallar i us vaig posar
al capell de l'estimat.

Oh fulles, fulles seques!

O fulles, fulles seques!
Com us trobo a faltar!
Quan encara donàveu una verda resplendor...
el meu estimat tresor encara era meu,
el que no tindrè mai més.

Oh fulles, fulles seques!
El vàreu veure sovint,
quan em prometia fidelitat...
Ai! Pot l'amor, com una fulla,
morir en un any?

Oh fulles, fulles seques!
Era un noi fals;
jo em lamento a vosaltres, vosaltres cal·leu,
perquè si no, a qui diré
com l'estimo encara!

RICHARD STRAUSS

Felix Dahn

Wasserrose

Kennst du die Blume, die märchenhafte,
sagengefeierte Wasserrose?
Sie wiegt auf ätherischem, schlankem
Schafte
das durchsicht'ge Haupt, das farbenlose,
sie blüht auf schilfigem Teich im Haine,
gehütet vom Schwan, der umkreiset sie
einsam,
sie erschließt sich nur dem Mondenscheine,
mit dem ihr der silberne Schimmer
gemeinsam:
so blüht sie, die zaub'rische Schwester der
Sterne,
umschwärmt von der träumerisch dunklen
Phaläne,
die am Rande des Teichs sich sehnet von
ferne,
und sie nimmer erreicht, wie sehr sie sich
sehne.
Wasserrose, so nenn' ich die schlanke,
nachtlock'ge Maid, alabastern von Wangen,
in dem Auge der ahnende tiefe Gedanke,
als sei sie ein Geist und auf Erden gefangen.
Wenn sie spricht, ist's wie silbernes
Wogenrauschen,
wenn sie schweigt, ist's die ahnende Stille
der Mondnacht;
sie scheint mit den Sternen Blicke zu
tauschen,
deren Sprache die gleiche Natur sie gewohnt
macht;
du kannst nie ermüden, in's Aug' ihr zu
schau'n,
das die seidne, lange Wimper umsäumt hat,
und du glaubst, wie bezaubert von seligem
Grau'n,
was je die Romantik von Elfen geträumt hat.

Nenúfars

Coneixes les flors, els fabulosos
nenúfars tan lloats en les cançons?
Mouen dalt d'esveltes i etèries
tiges
els seus caps transparents i sense color,
floreixen entre les canyes dels estanys del bosc,
solitàries i protegides dels cignes que les
envolten;
només s'obren a la llum de la lluna,
a la qual uneixen la seva lluisor
argentada;
així floreixen les màgiques germanes dels
estels,
admirades per les romàntiques i obscures
falenes,
que al voltant de l'estany enyoren la
llunyania
sense saber com
s'enyoren.
Nenúfars, així en dic de les noies esveltes,
de foscos rulls, amb marbre a les galtes,
pensaments profunds i anhelants en els ulls,
com si fossin esperits presoners de la terra.
Quan parlen és com en murmuris d'ones
argenines,
quan callen, és com el silenci anhelant de les
nits de lluna;
semblen intercanviar mirades amb les
estrelles,
acostumades a un llenguatge
semblant;
mai no et canses de contemplar els seus
ulls,
flanquejats per sedoses i llargues pestanyes,
i veus, com encisat per un horror
benaurat,
el que un dia somnià el romanticisme dels elfs.

Clemens Brentano (1778–1842)

An die Nacht

Heilige Nacht! Heilige Nacht!
Sterneschloßner Himmelsfrieden!
Alles, was das Licht geschieden,
Ist verbunden,
Alle Wunden
Bluten süß im Abendrot.

Bjelbogs Speer, Bjelbogs Speer
Sinkt ins Herz der trunknen Erde,
Die mit seliger Gebärde
Eine Rose
In dem Schoße
Dunkler Lüste niedertaucht.

Züchtige Braut, züchtige Braut!
Deine süße Schmach verhülle,
Wenn des Hochzeitsbechers Fülle
Sich ergießet;
Also fließet
In die brünstige Nacht der Tag!

A la nit

Santa nit, santa nit!
Pau celestial plena d'estrelles!
Tot el que ha deixat la llum
s'ha ajuntat!
Totes les ferides
sagnen dolçament al capvespre!

La llança de Bjelbog, la llança de Bjelbog
es perd en el cor de la terra embriagada,
que amb un gest sagrat
enfonsa
una rosa
en la sina d'obscurs plaers!

Casta núvia, casta núvia!
Dissimula el teu dolç ultratge,
quan vessi de tan plena
la copa de les noces.
Així s'escola el dia
en la nit ardorosa!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

AGRAÏMENTS

Amb el suport de

Col·laborador principal

Amb l'ajut de

Diputació de Girona

Ajuntament de Vilabertran

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjans col·laboradors

En col·laboració amb

Bisbat de Girona · Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

Partners internacionals

Heidelberger Frühling · LiedBasel · Leeds Lieder Festival · Liedstadt · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

Col·laboradors del projecte Lied the Future

Agraïment Amics de la Schubertiada

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Pere Armadàs · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Rafael Blesa · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Joan Cavallé · Rosa Maria Cullerl · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Robert Garrigós · Xavier Goicoechea · Jaume Graell · Clòria Cutiérrer · Montserrat Lacomba · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Mark Rollmann · Manuel Terrazo · Pedro Vilaboy · Núria Vilajeliu

Organitza

Associació
Franz Schubert

www.schubertiada.cat